

Sygn. akt I C 710/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Dominika Czarnecka

Protokolant: sekretarz sądowy Marta Antonowicz

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2021 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa W. D.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 881, 31 zł (dwa tysiące osiemset osiemdziesiąt jeden złotych 31/100),

- w tym kwotę 2 581,31 zł (dwa tysiące pięćset osiemdziesiąt jeden złotych 31/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 kwietnia 2020 roku do dnia zapłaty;

- 300 zł (trzysta złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 lipca 2020 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo co do odsetek w zakresie dalej idącym;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1117 zł (tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Tczewie kwotę 1048, 08 zł (tysiąc czterdzieści osiem złotych 08/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 710/20

UZASADNIENIE

W dniu 29 kwietnia 2020 r. W. D. wniósł pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty:

- 2.571,94 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczanymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem częściowego odszkodowania za uszkodzenie pojazdu marki K. o nr rej. (...) w zdarzeniu z dnia 5 marca 2020 r.;

- 11,34 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie liczonych od kwoty 2.571,94 zł od dnia 5 kwietnia 2020 r. do dnia 28 kwietnia 2020 r.;

- kwoty 300 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczanymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem poniesionych przez powoda wydatków związanych z wykonaniem kalkulacji kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że na skutek zdarzenia z dnia 5 marca 2020 r. uszkodzeniu uległ pojazd marki K. nr rej. (...). Poszkodowani zgłosili swoją szkodę ubezpieczycielowi sprawcy zdarzenia, który w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego nr (...), wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 1.250,29 zł. W ocenie powoda wypłacone odszkodowanie jest zaniżone. W celu weryfikacji kalkulacji ubezpieczyciela powód zlecił wykonanie kosztorysu naprawy, z której wynikało, że uzasadnione koszty naprawy pojazdu powinny wynieść 3.822,23 zł. Koszt wykonania powyższej kalkulacji wyniósł 300 zł.

Uzasadniając legitymację czynną, powód wskazał, iż w dniu 13 marca 2020 r. w oparciu o zawartą umowę cesji nabył przedmiotową wierzytelność od poszkodowanego B. L..

W dniu 26 czerwca 2020 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 1082/20 tut. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym na rzecz powoda przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W..

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podniósł zarzut braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda. W ocenie pozwanego przedstawione przez powoda dokumenty nie wykazują faktu skutecznego przelania wierzytelności. Nadto pozwany stanął na stanowisku, iż poprzez wypłacenie poszkodowanemu kwoty 1.250,29 zł powstała szkoda została naprawiona. Pozwany podniósł, iż informował poszkodowanego o możliwości naprawy pojazdu przez warsztat współpracujący z pozwanym za cenę wynikającą z kalkulacji opłaconej przez ubezpieczyciela. Odnosząc się do wysokości żądanej dopłaty do wypłaconego przez pozwanego odszkodowania, pozwany stwierdził, iż powód nie wykazał zasadności żądania wskazanej w treści pozwu kwoty. W ocenie ubezpieczyciela, pojazd mógł zostać naprawiony za cenę niższą, przy użyciu tańszych części zamiennych oraz stawek roboczogodziny. Nadto pozwany zakwestionował żądanie powoda odnoszące się do zwrotu poniesionych kosztów zleconej ekspertyzy oraz wskazał na nieuzasadnione żądanie zapłaty ustawowych odsetek ustawowych, które powód wskazał jako skapitalizowane.

Powód w odpowiedzi na zarzuty wyrażone przez pozwanego wskazał, iż w oparciu o przedstawione w sprawie dokumenty wykazał fakt skutecznego nabycia wierzytelności. Nadto powód podniósł, iż wypłata odszkodowania nie może być uzależniona od faktu naprawy uszkodzonego pojazdu, a sam poszkodowany nie jest zobligowany do naprawy samochodu w warsztacie wskazanym przez ubezpieczyciela. W ocenie powoda uzasadnione koszty naprawy pojazdu wyrażają się wyłącznie w cenach oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu, albowiem z takich właśnie części pojazd ten składał się przed szkodą. W odniesieniu do żądania zwrotu poniesionych kosztów wynikających ze zleconej kalkulacji naprawy pojazdu, powód wskazał, iż pozostaje on w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 5 marca 2020 r. Nadto powód zaznaczył, iż w ramach prowadzonej działalności gospodarczej nie zajmuje się szacowaniem wysokości szkód w pojazdach, a zatem zlecenie tego rodzaju czynności osobom trzecim było konieczne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 marca 2020 roku doszło do kolizji drogowej, wskutek której został uszkodzony samochód osobowy marki K. o nr rej. (...). Poszkodowany dokonał zgłoszenia powstałej w jego pojeździe szkody ubezpieczycielowi ponoszącemu związaną z tym odpowiedzialność.

(okolniczo ści bezsporne)

Na skutek przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany ubezpieczyciel w dniu 6 marca 2020 r. przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 1.250,29 złotych. (...) S.A. nie posiada umów z konkretnymi warsztatami naprawczymi na wysokość stosowanego rabatu w tym zakupu części i materiałów lakierniczych.

(dowód: akta szkody- k. 25, pismo z dnia 13 maja 2019 r.- k. 54)

Pozwany po uzyskaniu od ubezpieczyciela odszkodowania dokonał naprawy uszkodzonego pojazdu za kwotę wyższą od sumy uzyskanego odszkodowania. Uszkodzone podczas kolizji części pojazdu były oryginalne, samochód wcześniej nie uczestniczył w innego rodzaju kolizjach lub wypadkach.

(dowód: oświadczenie- k. 9, zeznania świadka B. L. z dnia 13 stycznia 2021r.- k. 58-58v, przedział czasowy 00:00:38-00:06:39)

Powód w celu oceny zakresu uszkodzeń i kosztów naprawy pojazdu, zlecił wykonanie kalkulacji naprawy, w oparciu o którą ustalił, iż koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi 3.822,23 zł brutto. Sporządzona na zlecenie poszkodowanego kalkulacja wskazywała, iż konieczność przeprowadzenia poszczególnych prac stanowić będzie wydatek w wysokości:

- 90 zł- robocizna;
- 938,30 zł- lakierowanie;
- 2.079,20 zł- części zamienne.

Powyższą sumę wydatków należało powiększyć o podatek od towarów i usług w wysokości 23%, tj. kwotę 714,73 zł. Na powyższą kwotę sporządzający kalkulację wystawił fakturę VAT.

Powód poniósł koszt kalkulacji kosztów naprawy pojazdu w wysokości 369 zł brutto (300 zł netto).

(dowody: kalkulacja naprawy nr (...) - k. 10-14, faktura VAT nr (...) - k. 15)

B. L. w dniu 5 marca 2020 r. zawarł z W. D. odpłatną umowę cesji odszkodowania przysługującego mu względem (...) S.A. z tytułu szkody nr PL (...).

(dowód: cesja- k. 7, pokwitowanie- k. 53, zeznania świadka B. L. z dnia 13 stycznia 2021 r.- k. 58-58v, przedział czasowy 00:00:38-00:06:39)

W dniu 24 kwietnia 2020 r. powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty na jego rzecz kwoty 2.871,94 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu marki K. o nr rej. (...) oraz poniesionych kosztów zlecenia sporządzenia kalkulacji kosztów naprawy pojazdu.

(dowód: wezwanie do zapłaty- akta szkody- k. 25)

Całkowity koszt naprawy przedmiotowego pojazdu wynosi 3.107,50 zł netto (3.822,23 zł brutto). Dokonując wyceny stawek roboczogodziny, w oparciu o obowiązujące na lokalnym rynku stawki, ustalono, iż stawki za roboczogodzinę mechaniczno- blacharską oraz lakierniczą przyjęte przez powoda, wynoszące odpowiednio 100 zł netto, mieszczą się w przedziale obowiązującym na lokalnym rynku w warsztatach o profilu blacharsko- lakierniczym. Stawki zastosowane przez ubezpieczyciela w wysokości: 49 zł (netto), nie znajdują odzwierciedlenia na lokalnym rynku. Na poszczególne koszty naprawy składają się następujące składniki:

- robocizna- 90 zł;
- lakierowanie razem z materiałem- 938,30 zł;

- części zamienne wraz z normaliami- 2.079,20 zł.

Użycie do naprawy części oryginalnych jest niezbędne celem przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, nie udowodniono w procesie likwidacji szkody, aby w pojeździe były zamontowane części inne niż oryginalne. Do naprawy przedmiotowego pojazdu niezbędne jest użycie części oryginalnych z logo producenta pojazdu, naprawa z użyciem części innych niż oryginalne nie przywróci pojazdu do stanu sprzed wypadku, ponadto wpłynęłoby to na spadek wartości pojazdu po naprawie. Fakt dokonania naprawy pojazdu zgodnie z technologią producenta przy użyciu części oryginalnych nie wpłynie na wzrost wartości pojazdu, wręcz przeciwnie- nawet najlepiej przeprowadzona naprawa pozostawia ślad, a co za tym idzie wpływa również na ewentualne utrudnienia podczas sprzedaży takiego pojazdu, a co za tym idzie może wpłynąć na obniżenie wartości.

(dowód: opinia biegłego sądowego F. G.- k. 66-79)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił przede wszystkim na podstawie dokumentów dołączonych do akt sprawy, których prawdziwości nie zakwestionowała żadna ze stron, a które Sąd uznał za wiarygodne. Strony postępowania zgadzały się co do okoliczności zaistniałego zdarzenia komunikacyjnego, powstałych w pojeździe uszkodzeń oraz przebiegu postępowania likwidacyjnego i wysokości wypłaconych przez ubezpieczyciela kwot.

Pozwany kwestionował legitymację czynną powoda oraz wysokość żądanych treścią pozwu kwot.

Przy ustalaniu okoliczności nabycia wierzytelności oraz zakresu naprawy uszkodzonego pojazdu pomocne okazały się również zeznania świadka B. L., których prawdziwość nie budziła żadnych wątpliwości Sądu. Świadek w sposób logiczny i spójny opisał wyżej wskazane okoliczności. Jego zeznania korelują z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie i jako takie są wiarygodne.

Czyniąc swoje ustalenia w przedmiocie uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu, Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego z zakresu motoryzacji F. G.. Zdaniem Sądu sporządzona przez biegłego opinia jest profesjonalna i szczegółowa, jak też precyzyjnie opisuje metodykę kalkulacji kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu przy uwzględnieniu części odpowiedniej jakości oraz stawek robocizny występujących na lokalnym rynku. Ustalenia biegłego oparte zostały o zebrany w sprawie materiał dowodowy. Wyciągnięte przez niego wnioski należy uznać za jednoznaczne, zaś ich uzasadnienie za w pełni przekonujące. Zastosowane przez biegłego kryteria ustalenia wartości naprawy pojazdu są właściwe w okolicznościach niniejszej sprawy i pozwoliły na odpowiednie określenie kosztów niezbędnych do naprawienia przedmiotowego pojazdu. Również żadna ze stron postępowania nie zgłosiła zastrzeżeń do opinii biegłego. Dlatego też Sąd uznał, że opinia ta zasługuje na uwzględnienie w pełnym zakresie.

Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady i już na etapie postępowania likwidacyjnego dokonał wypłaty odszkodowania poszkodowanemu.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Przelew wierzytelności jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej. Przedmiotem cesji mogą być przede wszystkim wierzytelności, rozumiane jako prawa podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika spełnienia świadczenia (w tym zarówno całe wierzytelności, jak i ich części) – zob. szerzej J. M., komentarz do art. 509 [w:] K. P. (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, T. 2, W. 2013.

Powód przedłożył dokumenty, z których wynika, iż nabył on prawo do dochodzonej w niniejszej sprawie wierzytelności. Przedstawione w sprawie dokumenty dotyczące cesji odszkodowania- wierzytelności, szczegółowo określają podmiot, względem którego wierzytelność przysługuje oraz tytuł szkody, z której wynika. Nadto powód

przedstawił materiał dowodowy wykazujący fakt przyjęcia przez poszkodowanego ceny sprzedaży przedmiotowej wierzytelności. Właściciel pojazdu przyznał, iż otrzymał od nabywcy kwotę stanowiącą zapłatę z tytułu zbycia wierzytelności. Zatem należy uznać, iż powód skutecznie wykazał ciągłość prawną do przedmiotowej wierzytelności.

Po przeprowadzonej analizie przedstawionych przez strony stanowisk, Sąd stwierdził, że pomiędzy stronami nie była sporna okoliczność, że właściciel pojazdu poniósł szkodę, za której naprawę odpowiedzialny był pozwany ubezpieczyciel. Natomiast rozstrzygnięcia wymagało, jaka jest wysokość szkody, a tym samym, czy wypłacone dotychczas przez pozwanego odszkodowanie jest adekwatne.

Zgodnie z art. 35 i art. 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) „ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu”. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Podstawą odpowiedzialności posiadacza, kierującego samochodem sprawcy wypadku, był art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c., stanowiący, że samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody a także posiadacz zależny, któremu posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka komunikacji, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Podkreślić należy, że świadczenie zakładu ubezpieczeń zawsze polega na zapłacie określonej sumy pieniężnej jako odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 pkt 1 k.c.), przy czym suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 8241 § 1 k.c.).

Rozpoznając przedmiotową sprawę Sąd miał na uwadze, iż przywrócenie stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu wiąże się z reguły z koniecznością wymiany niektórych jego elementów, które uległy zniszczeniu. Niejednokrotnie części samochodu, uszkodzone w czasie zdarzenia wyrządzającego szkodę, były eksploatowane już przez określony czas. Niezależnie jednak od tego, czy poszkodowany sam organizuje naprawę pojazdu, czy też naprawa odbędzie się w autoryzowanym zakładzie, wysokość odszkodowania wypłacanego przez ubezpieczyciela, powinna być ustalana z uwzględnieniem wszystkich ekonomicznie uzasadnionych i celowych wydatków niezbędnych dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu.

W świetle utrwalonego stanowiska Sądu Najwyższego nie ma bowiem żadnych wątpliwości, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego nie ogranicza się do równowartości wydatków poniesionych na naprawę pojazdu, lecz każdorazowo obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy. W sytuacji gdy przed ustaleniem wysokości odszkodowania dojdzie do naprawy pojazdu, odszkodowanie należne poszkodowanemu może być ustalone także jako równowartość hipotetycznie określonych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego. W orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że powstanie roszczenia z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą od tego czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar. Odpowiada ono niezbędnym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy, a naprawa dokonana przed uzyskaniem świadczenia od ubezpieczyciela, jej koszt i faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na sposób ustalania wysokości odszkodowania. Nie ma zatem znaczenia czy naprawienie szkody następuje na podstawie faktur za naprawę pojazdu czy wyceny kosztów naprawy – zasady naprawienia szkody muszą być identyczne. W konsekwencji spotykane niekiedy w praktyce uzależnienie wypłaty należności od faktycznego dokonania naprawy i udokumentowania jej kosztów nie jest uzasadnione. Szkodą (art. 361 § 2 k.c.) jest bowiem różnica między stanem

majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie nastąpiło to zdarzenie. Roszczenie odszkodowawcze powstaje z chwilą powstania obowiązku naprawienia szkody, a nie po powstaniu kosztów naprawy pojazdu, z czym wiąże się brak obowiązku po stronie poszkodowanego udowadniania konkretnych wydatków poniesionych na naprawę pojazdu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego w tym kontekście zwracano również uwagę, że udowodnienie kosztów faktycznie poniesionych jest często bardzo utrudnione (naprawa sposobem gospodarczym, przez samego poszkodowanego lub członków jego rodziny (znajomych), brak rachunków na zakup części i opłacenie usług warsztatu naprawczego itp.)

Za powszechnie przyjęte w orzecznictwie należy uznać stanowisko, zgodnie z którym „odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku” (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, sygn. akt. III CZP 32/03, publ. OSNC 2004/4/51). Stanowisko to Sąd w niniejszym składzie podziela.

Niewątpliwie wysokość wypłacanego przez ubezpieczyciela odszkodowania powinna być ustalana z uwzględnieniem wszystkich ekonomicznie uzasadnionych i celowych wydatków niezbędnych dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. W tym miejscu należy wyraźnie podkreślić, że chodzi o przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody pojazdu. Przywrócenie do stanu poprzedniego oznacza wobec tego, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy, w takim stopniu jak przed zdarzeniem.

Na gruncie niniejszej sprawy mamy do czynienia z pojazdem, który przed kolizją z dnia 5 marca 2020 r. był w pełni sprawny i technicznie pełnowartościowy. Wówczas pojazd był samochodem bezkolizyjnym i nieposiadającym uszkodzeń. Brak jest danych o zainstalowaniu w pojeździe części nieoryginalnych- w zakresie części podlegających naprawie w wyniku powstałej w dniu 5 marca 2020 r. szkody. Powyższe wskazuje na konieczność oszacowania kosztów naprawy obecnej szkody przy użyciu nowych części oryginalnych (O). Zdaniem Sądu jedynie wyżej wskazane części dają możliwość osiągnięcia stanu pełnej restytucji szkody. Potwierdził to również w przedstawionej Sądowi opinii biegły.

Sąd podzielił tym samym również zapatrywania doktryny i orzecznictwa sądowego, że wysokość odszkodowania za uszkodzony pojazd nie może być ustalona w oparciu o ceny tzw. zamienników części, które są tańsze niż oryginalne podzespoły, zaś ubezpieczyciel nie może swobodnie zaniżać odszkodowania o koszty amortyzacji pojazdu i zasłaniać się tym, że uszkodzone części nie były nowe (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku, sygn. akt III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112, Prok.i Pr.-wkl. 2013/4/38, LEX nr 1129783, www.sn.pl, Biul.SN 2012/4/5, M.Prawn. 2012/24/1319-1323).

Wskazać trzeba, że ustalenie odszkodowania z uwzględnieniem cen części nowych, którymi zastąpiono zniszczone części stare, nie prowadzi co do zasady do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego, gdyż pojawienie się w naprawionym samochodzie części nowych z reguły nie powoduje radykalnego wzrostu jego wartości. Co więcej, samochody „powypadkowe” już tylko z tego tytułu tracą na wartości. Sądy powszechne- podobnie jak Sąd Najwyższy- dopuszczają obniżenie odszkodowania należnego poszkodowanemu wtedy, gdy dokonane w czasie przywracania stanu poprzedniego ulepszenia doprowadziły do poprawy standardu technicznego pojazdu oraz gdy naprawa dotyczyła uszkodzeń, które istniały przed wypadkiem, albo gdy po naprawie istotnie wzrosła wartość samochodu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt III CZP 80/11, publ. OSNC 2012/10/112, Prok. i Pr.-wkl. 2013/4/38, LEX nr 1129783, Biul.SN 2012/4/5, M.Prawn. 2012/24/1319-1323), co w okolicznościach sprawy nie miało miejsca.

Odnośnie do kosztów robocizny Sąd uznał, że zasadne jest przyjęcie stawek za roboczogodzinę mieszczących się w zakresie stawek stosowanych na lokalnym rynku przez warsztaty samochodowe w chwili powstania szkody. W kompensacji szkody nie chodzi bowiem o powierzchowne naprawienie pojazdu, tak aby był on w stanie znowu poruszać się po drogach publicznych, ale o taką profesjonalną naprawę, która zagwarantuje odtworzenie stanu pojazdu mechanicznego sprzed chwili kolizji drogowej. Stąd też niezbędne w ocenie Sądu było przyjęcie kosztów

robocizny nie w wysokości minimalnej, ale w wysokości standardowo występującej na lokalnym rynku (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., sygn. III CZP 32/03).

Na gruncie niniejszego postępowania pozwany nie wykazał, aby wymienione w sporządzonym przez siebie kosztorysie stawki za robociznę w ogóle występowały na lokalnym rynku. Z kolei ze sporządzonej przez biegłego sądowego w zakresie rzeczoznawstwa techniki samochodowej opinii wynika bezspornie, że stawki ujawnione w kosztorysie zleconym przez powoda, odpowiadają stawkom występującym na rynku w dniu zdarzenia komunikacyjnego. Pozwany nie podjął polemiki z ustaleniami biegłego w tym zakresie. Mając to na względzie, a także fakt, iż ustalenia biegłego odpowiadają zasadom doświadczenia życiowego i wiedzy, Sąd uznał wnioski wyciągnięte przez biegłego za prawidłowe.

W odniesieniu do podniesionego przez pozwanego zarzutu nieskorzystania przez poszkodowanego z oferty naprawy pojazdu w warsztacie wskazanym przez ubezpieczyciela należy zaznaczyć, iż zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa Sądu Najwyższego poszkodowany ma prawo dokonania wyboru warsztatu, któremu zleci naprawę samochodu, o ile koszty naprawy wyliczone przez ten warsztat będą konieczne i ekonomicznie uzasadnione, a stosowane stawki robocizny będą mieścić się w granicach stawek stosowanych na lokalnym rynku. Ubezpieczyciel nie ma prawa narzucać poszkodowanemu konkretnego warsztatu, w którym ma zostać przeprowadzona naprawa. Zlecenie naprawy za pośrednictwem warsztatu wskazanego przez pozwanego byłoby równoznaczne z pozbawieniem poszkodowanego możliwości dokonania wyboru warsztatu, w którym chce naprawić samochód. Nadto naprawa pojazdu przy użyciu oryginalnych części zamiennych z logo producenta mogłaby okazać się niemożliwa lub wiązać się z podniesieniem kosztu naprawy pojazdu w warsztacie wskazywanym przez ubezpieczyciela. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że przy określeniu wysokości poniesionej szkody winny znaleźć zastosowanie koszty wskazane przez biegłego, uwzględniające stawki obowiązujące na lokalnym rynku.

Za zasadne Sąd uznał również domaganie się przez powoda zwrotu kosztów zleconego przez niego na etapie postępowania likwidacyjnego kosztorysu naprawy. Poniesione przez powoda z tego tytułu koszty były konieczne i merytorycznie uzasadnione, skoro pozwany przyznał odszkodowanie w zaniżonej wysokości. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu swojej uchwały z dnia 18 maja 2004 r. (sygn. III CZP 24/04), ocena czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności uzależniona jest od ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem, oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne także w kontekście ułatwienia określenia prawidłowo konkretnego ubezpieczyciela, jak i ułatwienia zakładowi ubezpieczeń ustalenia okoliczności wypadku i rozmiarów szkody. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 20 lutego 2002 r. (sygn. V CKN 908/00) podkreślając, że ocena, czy koszty ekspertyzy powypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie zaszły podstawy do wliczenia kosztów prywatnej ekspertyzy do należnego odszkodowania, bowiem poza obszarem działalności powoda pozostaje profesjonalne określenie wyceny kosztów naprawy pojazdu uszkodzonego. Zdaniem Sądu bez zlecenia prywatnej wyceny powód nie miałby możliwości ustalenia wysokości takiego świadczenia, albowiem nie świadczy on usług w zakresie specjalistycznej kalkulacji szkód w pojazdach. Obiektywna potrzeba oraz celowość skorzystania z pomocy rzeczoznawcy wynika zdaniem Sądu w czytelny sposób z przebiegu postępowania likwidacyjnego i sądowego. Nie można czynić zarzutu powodowi z tego, że postąpił rozsądnie i ostrożnie, nie wdając się w spór z ubezpieczycielem zanim nie dysponował fachowym potwierdzeniem, że jego stanowisko jest uzasadnione, zaś stanowisko ubezpieczyciela – błędne. Zachowanie powoda było racjonalne i słuszne. Niewątpliwie zatem wydatek ten wynikał pośrednio z faktu uszkodzenia pojazdu i stanowi skutek niesatysfakcjonującego dla powoda przebiegu postępowania likwidacyjnego. W tym stanie rzeczy w zasądzonej

kwocie należało uwzględnić koszt ekspertyzy – 300 zł. O odsetkach od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów sporządzenia ekspertyzy prywatnej Sąd rozstrzygnął na podstawie 481 § 1 k.c.

Podsumowując powyższe należało uznać, że wyliczone przez biegłego koszty naprawy samochodu osobowego marki K. o numerze rejestracyjnym (...) na kwotę 3.822,23 zł brutto są celowe i ekonomicznie uzasadnione. Tym samym żądanie pozwu dotyczące roszczenia głównego obejmującego odszkodowanie z tytułu powstałej szkody w pojeździe oraz zwrotu kosztów zleconej kalkulacji, zasługiwało na uwzględnienie w całości (pkt I wyroku).

Ponieważ pozwany wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w łącznej wysokości 1.250,29 zł należało uznać, że ciążący na pozwanym obowiązek kompensacyjny nie został wykonany w zakresie kwoty 2.571,94 zł. Sąd oddalił powództwo jedynie w zakresie części odsetek liczonych od kwoty 2.571,94 zł od dnia 5 kwietnia 2020 r. do dnia 28 kwietnia 2020 r., gdyż wynoszą one 9,37 zł, a nie 11,34 zł.

O odsetkach należnych od kwoty odszkodowania (koszty naprawy) Sąd orzekł na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz. 1152 z późn. zm.), w myśl którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc (pkt II i III). Powód wygrał proces niemalże w całości.

Z uwagi więc na treść art. 98 kpc w zw. z art. 113 ust 1. ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 j.t.) Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Tczewie kwotę 1.048,08 złotych tytułem części kosztów opinii biegłego wyłożonych tymczasowo ze Skarbu Państwa.

Na zasądzoną od pozwanego na rzecz powoda na podstawie art. 98 k.p.c. kwotę 1.117 zł tytułem zwrotu kosztów postępowaniałożyły się: opłata od pozwu w kwocie 200 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz koszt zastępstwa procesowego ustalony na kwotę 900 zł w oparciu o treść Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie Dz.U.2015.1800.